

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-01-17)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1853-01-17)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 227. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000070.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom. 17. Jan. 1853

Vi har i dette Øjeblik et voldsomt Tordenvejr med Skylregn og stærk Scirokko, saa jeg føler Virkningen af den tunge og lumre Luft paa mig selv. Det er en ligefrem uhyggelig Varme, der strømmer Een imøde, naar man aabner Vinduet: varm Regn og varm Blæst, og man længes ordentlig efter lidt Snee og en nordisk iskold Vind. Om Sommeren maa her da være reent utaaleligt, naar her kan være saaledes i Januar. Det er et underligt Liv, man fører her, — rigt paa Nydelser til Tider, men saa tomt og tørt, naar man er alene. Man travler omkring fra Morgen til Aften, — der s. 228er altid nok at see — meget mere end man kan overkomme; men det næsten umulige i rigtig at faae fat paa et Arbejde, og saa intet Familieliv, det duer nu alligevel ikke for mig. Min stadigste Omgang er Læssøe, Kraft, Meyer og Forchhammer — især den Første, som jeg holder overordentlig meget af. Til de danske Familier kommer jeg kun sjeldent. Vi spise sædvanlig paa gammel romersk Viis til Middag Kl. 12 tilligemed Middelthun og Molin og mødes saa atter Kl. 6 — hver med sit Stykke Skinke eller Ost og Brød — i et Viinhuus, hvor man foruden Vinen kun kan faae Knive og Tallerkener, og derfor maa kjøbe Maden paa Vejen. Ikke sjeldent gaae vi derpaa i Skuespiltheatret, hvor der for Tiden er et meget godt Selskab. Om Dagen gaaer man, naar Vejret er daarligt, i Samlingerne, der er spredte over hele Byen, og i rigtig godt Vejr ud i det gamle Rom eller i Campagnen. Af Kirkefester er der mange i denne Tid, og nogle af dem er ikke uden Interesse. Paa Onsdag er der Fest i St. Knuds Kapel, og vi Danske maa vel derhen for at hilse paa vor gamle Helgen. Jeg har ogsaa besøgt St. Antonio og seet paa de pyntede Heste, som bliver trukne forbi hans Kirke og bestænkede med Vievand; han er nemlig Dyrenes Skytspatron. Den tydsk protestantiske Præst i det preussiske Kapel skjønner jeg mere og mere paa. Han er, som ung Mand og Tydsker, noget for raisonnerende og filosofisk paa Prædikestolen, men der er s. 229Varme i ham, og den simple protestantiske Gudstjeneste gjør saa godt i denne Skinverden. Man har nu travlt med Forberedelser til Carnevalet, der begynder i Slutningen af Januar. Den lange Corso — Byens Hovedgade — meget lang, men ikke bredere end Østergade, bliver brolagt om paa Grund af Hestevæddeløbene; Balkoner og Loger opføres allevegne; men Romerne har i Aar ikke store Forventninger om, at Festen vil lykkes. Jeg selv har slet ingen, og for mig maatte den hele Tummel gjerne blive heelt borte, da jeg veed, at det i de sidste Aar er de Fremmede, og især Englænderne, som aldeles dominere Lystigheden. Det er ogsaa forbudt at være maskeret, og det vil naturligviis lægge Baand paa det friskeste Liv.

(18. Jan.)

I dette Øjeblik fik jeg eders Breve, og det letter altid en Steen fra mit Hjerte, naar jeg hører fra eder, og faaer at vide, at I har det godt. Ogsaa fra Zinck har jeg faaet Brev. Jeg har lige været til en Frokost hos Læssøe sammen med flere Danske, Tydske og Hollændere, hvor vi slog dem med: «De vare syv og syvsindstyve» og «Svend Vonved», som vi atter og atter maatte gjentage. Winsløvs Brev giver ikke gode Udsigter med Hensyn til Stipendiet; behandler Autoriteterne mig saaledes, vil jeg ikke kunne blive her mere end de tre Uger, for hvilke jeg allerede har betalt min s. 230Husleje og Middagsmad, og jeg maa derefter over Hals og Hoved styrte hjem. Skjøndt jeg tidt lider stærkt af Længsel efter Hjemmet, saa føler jeg dog, at det i Grunden er forkeert at fare herfra med halvførretet Sag; her er endnu saa uendelig meget, jeg skulde see, og Neapel — det vilde dog være ærgerligt ikke at komme dertil. Rom er i mange Henseender bleven mig kjær, og jeg troer ikke, jeg kunde leve saa godt i nogen anden By udenfor Danmark. Og det er et Skatkammer, som jeg vel ikke har tænkt mig at kunne udtømme, men som jeg dog havde haabet at kunne hente noget mere fra. Dog, det faaer nu gaae, som det vil, jeg taber ikke mit gode Haab, og opfyldes det saa ikke, saa er det godt at vide, at der dog er allerbedst hjemme.

Læssøe er et mageløst Menneske — vel ikke nogen betydelig Kunstner, men en af de bedste og varmeste Mænd, jeg har truffet. Han længes inderlig efter Danmark, men han kan ikke leve der, og her gjør det slette Sommerklima ham aarlig svagere og svagere. Omgiven af den katholske Gøgleverden og al den tydske Kunstner- Affectation, trænger han stærkt til Landsmændene, og naar der derfor kommer et Menneske efter hans Hjerte til ham, lever kan ganske for ham. Saa ledes har han nu sluttet sig til mig og viser mig paa alle Maader det varmeste Venskab. Det er en stor Lykke for mig at have truffet en saa sympathetisk Natur, ellers vilde jeg sikkert midt i s. 231al denne Herlighed have følt mig meget ene. Vi er for Resten en fire—fem Stykker, som ikke kunne undvære hinanden ret længe ad Gangen, og som i Almindelighed gjøre vore Udflugter — og navnlig Campagneturene — under Læssøes fortræffelige Vejledning. Overhovedet bliver jeg forkjælet her, som hjemme, og her er ikke Een, hvis Opførsel imod mig jeg ikke har Grund til at glæde mig over. Kun har Molbech en Gang prøvet paa at være studs, men jeg frabad mig alvorlig slige Narrestreger, til stor Forbavselse for de unge Kunstnere, som hidtil taalmodig har taalt hans Uartigheder, naar han var i daarligt Humør. Molbech vil i Grunden gjerne være gemytlig, men han er af Natur eller Opdragelse vrippen ligesom Faderen, og kan ikke holde Styr paa sin megen Galde. Vi kommer ellers altid godt ud af det med hinanden.

Jeg skal dog fortælle jer lidt om alt det, som her er at see. I Vatikanet, hvor der kun er aabent hver Mandag uden Betaling, er der den største Samling af antikke Statuer, som findes i Verden, og nogle af de allerberømteste. Der er ogsaa en lille — men udsøgt Malerisamling med nogle af Raphaels bedste Arbejder, samt nogle egne Værelser (Raphaels Stanzer), som han har prydet med vældige Freskomalerier paa alle Vægge, og en lang Søjlegang (Raphaels Loggier), hvor alle Loftsmalerier er af ham. Desuden er der en Samling af Tapeter, som er vævede efter hans Tegning. s. 232Paa Capitolium flndes ogsaa en udmærket

Samling af Antikker ligesom i Villaerne: Borghese, Albani, Ludovisi o. fl. Disse Villaer, som ere tilgængelige paa visse Dage om Ugen, har ogsaa dejlige Haver fulde af Blomster — især Roser —, som med de altid-grønne Træer gjør et fuldkomment sommerligt Indtryk. Pinier træffer man allevegne, ogsaa ofte Palmetræer og vældige Aloer. Der er ogsaa udmærkede Malerisamlinger i Paladserne: Borghese, Rospigliosi, Colonna, Casini, Doria Pamfili o. s. v. Desuden er en Mængde af Paladserne og Villaerne dekorerede af de største Mestere, og de maa altsaa ogsaa sees. Af Kirker er her 365, og en Mængde af dem er meget mærkværdige og rigt smykkede med Kunstsager. Naar nu hertil kommer de mangfoldige katholske Fester, af hvilke man dog maa være med til en Deel, og saa den store Masse af Ruiner, Templer, Thermer (Bade), Mausolæer, Theatre, Paladser, Cloaker og Vandledninger fra de gamle Romeres Tid, saa kan I tænke, at man har nok at gjøre med at see sig om, og ikke trænger til Carnevalslystigheder for at faae noget at more sig med. Skade kun, at Dagene er saa korte, og at vi i den senere Tid har haft saa megen Regn. Her er i disse Dage Fest i Anledning af en bekjendt Omvendelses-Historie, som skete for en halv Snees Aar siden. En fransk Jøde, Ratisbonne, hvis Broder var bleven Katholik og Præst, førte et meget lystigt Liv. Hans Broder formanede ham og bad med sine Collegaer stadig s. 233 for ham, men det syntes ikke at hjælpe. En Dag gik han for Løjer ind i Kirken S. Andrea delle Fratte (der ligger tæt ved min Bolig) og saae med Haan paa de knælende Mennesker. Pludselig stod ved hans Side en stor sort Hund. Den var meget urolig, og tilsidst løb den ud af Kirken. Han vendte sig for at see efter den, men da saae han tæt ved sig en stor — ganske hvid Hund. Denne løb hen imod et af Sidekapellerne, og uden at han selv vidste hvorfor, maatte han følge den. Paa en ham ubegribelig Maade kom han over det Gitter, der skilte Kapellet fra Kirken, og ligesaa lidt forstod han, hvorledes han kom til at ligge næsegruus foran et Alter, hvorpaa stod en Madonna i hvid Dragt. Dreven af en uimodstaaelig Magt skriftede han strax alle sine Synder og lod sig døbe, og er nu en anseet fransk Gejstlig, der formodentlig efter sin Død vil blive dyrket som en Helgen. Historien er bleven afmalet over det omtalte Kapel, og hvert Aar er der stor Stads i Anledning af den. Det hedder sig naturligviis, at det var Præsternes Forbøn, der reddede ham. Paa en Fest, — jeg husker ikke hvilken, faaer man Aflad paa 3000 Aar og Befrielse for 1/3» af sine Synder, — en højst mærkelig Beregning. I Kirken Aracæli var der Helligtrekongers en stor Fest. Jesusbarnet, en Dukke ligesom Maria, blev taget af sin Moders Arme og baaret om i Procession. I Begyndelsen vilde Moderen ikke give Slip paa Barnet, og med spændt Forventning stirrede Alle s. 234 paa det; da pludselig løsnede det sig, og der lød en Forundringsmumlén gennem hele Kirken. NB. Barnet laa ganske løst, og jeg kunde have taget det bort uden noget Mirakkel, men den store Hob, som fyldte Kirken, var desuagtet meget imponeret. Igaar havde St. Peters Statue i Peterskirken faaet Klæder paa, den Ære tilfalder ham to Gange om Aaret, skjøndt han har et meget rigeligt Marmorgevandt i Forvejen. Stakkels Fyr, de kysser hans store Taa saa stærkt, at han snart maa have en Trætaa. — Jeg har besøgt flere Kloostere, — Haverne er det bedste ved dem. De er i Almindelighed smukt beliggende og udmærke sig navnlig ved en rig Vegetation af Blomkaal og Ærter, som Fædrene holde meget af. Munkene er høflige Folk, som gjerne viser Een omkring, og undertiden seer man honnette Ansigter. De Fleste ligne dog Foersom i Tonietta.

Jeg veed ikke, om jeg har fortalt eder om Fru Giorni (Thorvaldsens Datter). Hun er en ganske smuk — men noget svær italiensk Dame, meget venlig og talende, med stor Interesse for god Musik og Dansk. Hendes Mand er sikkert yngre end hun, han er en smuk Mand med et tungsindigt Smiil og et fiint og dannet Væsen. Da han har Formue, er han, som alle Italienerne under slige Omstændigheder, Ingenting, og har dog en Trang til at beskæftige sig, som han ikke kan faae tilfredsstillet. Sønnen, Alberto, er en ganske net Fyr, der ligner Thorvaldsen noget. Han er ogsaa s. 235 en Italiener uden den italienske Lethed, og kan naturligviis heller ikke være Noget, da han kan leve foruden. Augusta er en sød lille Pige, der seer lidt sygelig ud, men har et rigtig rart og forstandigt Ansigt; Skade, at hun kun taler Italiensk ligesom Forældrene, medens Albert taler meget godt Dansk. Jeg bragte Fruen de forskjellige Hilsener fra Justitsraad Nygaards, og hun talte med megen Varme om sit Ophold paa det dejlige Kokkedal. Albert interesserede sig især for at høre noget om August og Emilie^{*)}, og I kan fortælle August, at jeg naturligviis rev ham dygtig ned.

Ja, nu er mit Forraad udtømt. Gid I nu Allesammen maa være raske og glade, og hils saa Alle, som mener det godt med jer og mig.

Eders
Christian.